

BOŽJA BESEDA ODDAJE:

1. Janezovo pismo 4, 9-16

OZNANILO: BOG NEŽNOSTI

Evangelist Luka nam pravi, da je Jezus napredoval v modrosti, rasti in milosti pri Bogu in pri ljudeh. (Lk2,52) Kaj pomeni napredovati v milosti pri Bogu? V čem je to napredovanje Jezusa v Božjih izkušnjah?

Kot vsak Izraelec je Jezus v svojem otroštvu in mladostništvu doživiljal svoj odnos z Bogom znotraj ljudstva v katerem se je rodil in rasel, se pravi v razmerju do absolutnega in večnega Boga. Toda pozneje, v dobi oznanjevanja evangelija, je Jezus oznanjal sporočilo, ki je bilo bistvena novost. Oznanjal je, da je Bog najbolj ljubeči Oče na vsej Zemlji. Torej predpostavljamo, da se je, od neke starosti dalje, mladi Jezus v procesu rasti v izkušnji Boga, o kateri nam govori evangelist Luka, začel povezovati z Bogom in ga izkušati na bistveno drugačen način, kot so ga izkušali Izraelovi preroki. Mladi Jezus se je popolnoma potopil v zaupanje v Boga. Z njim se je pogovarjal, kakor se pogovarjamo z najbolj ljubljenim in ljubečim Očetom na svetu.

Tudi Jezus je v svoji otroški in mladostniški dobi kot vsak Izraelec molil:
»Blagoslovljen si ti, Gospod, naš Bog in Bog naših očetov.... Veliki, močni in strašni Bog.... Naš ščit in ščit naših očetov, naše zaupanje od roda do roda.... Ni ga Boga, razen tebe.« Zelo dobro si lahko predstavljamo Jezusa-dečka, mladostnika, mladeniča, ki trikrat na dan glasno ponavlja to molitev. Moli, ko se zdani in v nočnem miru. Moli, ko stopa s karavano, ko se vrača s polja, z vzravnanim telesom na samotni gori, v polmraku delavnice poleg Marije in Jožefa. Že kot otroka ga je Večni izpolnjeval z močjo in strastjo. Njegove prve verske izkušnje so bile enake verskim izkušnjam vsakega Izraelca. To je: živo spoznanje Absolutnega. Tudi on je enako, kot drugi Izraelci, dolga leta doživiljal odnos strahospoštjivega češčenja Edinega in Večnega.

Vendar je Jezus s časoma prešel v drugo vrsto odnosa, v odnos, ki je bil poprej v Izraelu popolnoma neznan. Prešel je v odnos zaupanja in nežnosti nadvse ljubljenega Sina do Očeta, polnega ljubezni.

Jezus je bil navaden, a vendar drugačen mladenič. Bil je star med petnajstimi in dvajsetimi leti. Vsak občutljiv opazovalec bi mogel odkriti, da je iz njega izžarevala neka nenavadna svetloba, kakor nekakšen neviden sij, ki ga je obdajal z milino in ognjem. Bil je kakor nekdo, ki med hojo gleda vase. Vsi so govorili, da je Nekdo z njim, ali da je on z Nekom. Videti je bilo, kot da bi med njima vsaka razdalja izginjala. Dve notranjosti, ki sta bili obrnjeni iz sebe in izliti v enem samem objemu. Pravijo, da se ljubezen rodi iz pogleda; to je trenutek, v katerem človek pozabi nase.

Bila je noč. Mladenič je počasi odšel iz hiše, skrbno zaprl vrata in tiho zapustil bivališče. Hodil je skozi polja, vrtove.... Ob slabotni svetlobi zvezd se je med cipresami in oljčnimi drevesi vzpenjal na skalnat grič nad Nazaretom. Tisto noč se je Oče odprl Sinu. Sin mu je v polnosti odgovoril in se tudi sam popolnoma odprl Očetu. Gledala sta se s pogledom ljubezni. Izgubila sta se v objemu v katerem je bilo vse lastno in vse skupno. Vse sta

sprejemala in vse dajala, vse je bila ena sama komunikacija v neizmerljivi tišini. Mladenič je vso svojo energijo osredotočil v ogenj ljubezni, ki je Oče. Čim večja je bila ljubezen, tem večja je bila intimnost in čim globlja je bila intimnost, tem globlja je bila ljubezen. Ta sprememba pa se je dopolnila v eni sami noči. Pred tem je bilo življenje dolgo, večletno potovanje, kakor pri vsakem človeku. Mladenič je od jutra do večera in noč za nočjo napredoval po vzpenjajoči se poti, ki vodi k visokemu studentu ljubezni, k Očetu. S svojim nadvse občutljivim temperamentom je Jezus korak za korakom stopal po svoji poti in postopoma izkušal, vsakič bolj jasno zaznaval, da Bog pravzaprav sploh ni strašni s Sinaja, da ni predvsem strah, ampak ljubezen, ni predvsem pravičnost, ampak usmiljenje. Tudi ni predvsem veličastje, odličnost, svetost, ampak odpuščanje, nežnost, zanimanje, skrb....Torej mu je mogoče dati drugo ime. Od tistega trenutka se ni več imenoval Jahve, ampak Oče. To ime zaobjema, kar je na tem svetu najbolj vredno ljubezni. To je Oče. Od tistega trenutka dalje zapoved ni več v tem, da bi mi ljubili Boga, ampak v tem, da se pustimo ljubiti Bogu. Vemo, da ljubljene, in samo ljubljene, tudi sami ljubijo.

Zaupnost med Jezusom in Očetom pa gre mnogo dlje. Ko se v tem Jezusovem zaupanju do Očeta izgubijo meje in nadzor, iz Jezusovih ust nekega dne (morda je bilo ponoči) pride beseda:«Abba, moj ljubljene Očka».

Zdaj je Jezus lahko šel na pot po gorah in dolinah oznanjat veliko novico, da je Oče blizu, da nas ljubi, da nas vedno spremlja. Očeta nam je razodeval skozi prilike, ki so bile polne lepote in čustev.

Ali je kje oče, ki bi dal kamen v roke lačnemu sinu, ki ga prosi za kos kruha? Če vas otrok poprosi za malo ribe, ali je kdo med vami, ki bi mu bil sposoben dati kačo, da bi ga pičila in umorila s svojim strupom? Drug drugemu ste sposobni storiti kaj takega, toda z vašimi otroki, oh, z vašimi otroki ste vsi brez izjeme skrbni in ljubeči.

Vsako jutro Oče zapove soncu naj vstane in na vas velikodušno razliva toploto in svetlobo. Oče vsako noč pošlje na obzorje luno in prižge zvezde, da preženejo popolno temo in strah iz vašega srca. Naredil je visoke gore, zelene pašnike in vrtove pobarvane z raznolikimi barvami, da bi vse to razveseljevalo vaše srce. Kakor rastline potrebujejo sonce, tako vi potrebujete njegovo ljubezen.

Pride pomlad, zablestijo rože, ptice gnezdiijo, zvezde žarijo na nebu. Vse se odene v sijaj. Kdo daje vsemu stvarstvu življenje in lepoto? Oče je tisti, ki poskrbi za vse to. Mar niste vi več vredni kot vrabci, cvetlice in zvezde? Zaupajte, da Oče neizmerno skrbi za vas. Prešteti so celo lasje na naši glavi, prav tako vsi naši koraki. Ob tem pa nas Oče ne nadzoruje, ampak varuje.

Ljubezen ne potrebuje razlogov, da bi ljubila. V zameno za vse proti njemu izstreljene zastrupljene puščice Oče podarja darila prav tistim, ki so daleč od Njegove hiše. Pravi nam, da je za spreobračanje grešnikov ljubezen učinkovitejša od vseh groženj. O, če bi poznali Očeta...!

V evangelijih najdemo veliko poročil o tem, kako se je Jezus srečeval z grešniki, izobčenci, oddaljenimi....

Ko je bil gost v hiši farizeja Simona, je vanjo vstopila tudi žena - javna grešnica, se najprej skrila med služabnike, nato pa se plaho približala Jezusu. Pokleknila je k njegovim nogam, neutolažljivo jokala in mu s svojimi solzami umivala noge, brisala jih je s svojimi lasmi, ob tem pa jih je prekrivala s poljubi. Gostitelj Simon je sam pri sebi grajal njeno vedenje. Jezusovo dušo je, zaradi zaničevanja, ki ga je do te žene kazal Simon, ovila velika žalost. Rekel mu je: »Simon, poglej to ženo! Tako veliko ljubezen mi izkazuje, ker so ji bili odpuščeni njeni mnogi grehi. Ker je izkusila ljubezen, se je odzvala na tako izbrano ženski način: s solzami, z lasmi in dišavami. Ta žena je danes ljubljena hči Očeta.«

Bog ne deli svoje naklonjenosti tistim, ki mislijo, da si jo zaslužijo; ampak tistim, ki se čutijo nevredni, a pod pogojem, da navkljub vsemu še naprej zaupajo v Njegovo zastonjsko usmiljenje.

Tudi naše življenjske zgodbe so zelo različne, a vendar je vsak od nas na poseben način brezpogojno ljubljen. Od začetka, od vedno, nas Oče ljubi povsem zastonj.

Bodimo srečni in se ljubimo med seboj, kajti Bog je ljubezen!